גן העדן האבוד

צרפת

לפני זמן רב, במרכז יער גדול, חיו שורף פחם-עץ עם אישתו. שניהם היו צעירים ונאים וכשהתחתנו חשבו שתמיד תהיה להם עבודה ופרנסה. אך הגיעו זמנים קשים והם נעשו עניים יותר ויותר, ורבים היו הלילות בהם הלכו לישון רעבים.
יום אחד מלך הארץ הזו צד לא הרחק מהבקתה שלהם. כאשר עבר ליד הדלת שמע בכי והתיפחות. הוא היה אדם טוב-לב ולכן עצר לרגע וחשב שאולי יוכל לעזור במשהו.
"האם היו עוד שני אנשים כל כך אומללים" שמע קול אישה "הנה אנו שנינו מוכנים לעבוד קשה ימים שלמים ואיננו מוצאים כל עבודה. והכל בגלל תאוותה של חווה הקדמונית. אילו הייתה כמוני, שלא רוצה כלום, היינו היום חיים בגן העדן, כמו מלכים, עם שפע של מזון ובגדים חמים. הרי.." אך באותו רגע מישהו דפק בדלת.
"מי שם?" שאלה האישה.
"אני" ענה מישהו.
"ומי זה אני?"
"המלך. תני לי להכנס."
האישה המופתעת פתחה את הדלת.
כשהמלך נכנס לבית ראה כי אין בו כל רהיט, אפילו לא כסא לשבת עליו. לכן הוא העמיד פנים כאילו הוא ממהר מאוד ורק שאל "אינני רוצה להפריע. אין לי זמן להשאר אבל תגידי רק למה את כה אומללה?"
"הו, אדוני, איננו מוצאים עבודה וכבר יומיים לא אכלנו כלום!" ענתה "לא נשאר לנו אלא למות מרעב."
"לא, לא, זה לא יקרה" אמר המלך "ואם זה יקרה הרי רק באשמתכם. בואו שניכם אלי לארמון ושם תרגישו כאילו אתם בגן העדן. זאת הבטחתי. אבל אתם צריכים להבטיח רק דבר אחד והוא שתמלאו במדוייק את הוראותיי."
שורף פחם-עץ ואישתו הביטו עליו רגע כאילו

לא האמינו לאוזניהם, ואמנם דבר היה מפתיע ביותר!
אבל מיד התאוששו וקראו שניהם "כן! כן אדוננו המלך! נעשה את הכל שתאמר. איך נוכל אחרת כשאתה כל כך נדיב."
המלך חייך ועיניו הבריקו.
"אז בואו מיד" אמר "נעלי את הדלת ותכניסי את המפתח לכיסך!"
האישה הופתעה. היא חשבה שהדבר מיותר לגמרי, כי הם לא יחזרו לכאן לעולם. אבל לא העזה לומר זאת ועשתה כפי שאמר המלך.
אחרי שהלכו יחד כברת דרך הגיעו שלושתם לארמון. לפי פקודת המלך המשרתים הביאו את שורף פחם-עץ ואישתו לחדרים מלאים דברים נהדרים, שעל כאלה הם לא חלמו אפילו. הם קודם התרחצו באמבטיות שיש, שבהם המים נראו כמו ים, ואחר כך הולבשו בבגדי משי רכים ונעימים. כשהיו כבר מוכנים, משרת מיוחד של המלך הוביל אותם לחדר שבו הוכנה להם ארוחה טובה, וזה, כמובן, שימח אותם במיוחד.

הם רצו להתישב לשולחן כשלחדר נכנס המלך.
"אני מקווה שדאגו לכם יפה" אמר "ושתהנו מהארוחה. המשרת שלי ידאג שיהיה לכם כל הדרוש ואתם יכולים לעשות כל מה שיעלה על דעתכם. אא.., רק דבר אחד! אתם רואים את הקערה הגדולה שבאמצע השולחן? בבקשה, אל תרימו בשום אופן את המכסה שלה. אם תרימו פעם את המכסה, המזל הטוב שלכם יגיע לקיצו."
הוא נפרד מהם ועזב את החדר.
"שמעת מה אמר המלך?" שאל הבעל בקול מלא יראת-כבוד "יהיה לנו הכל מה שנרצה ונוכל לעשות מה שנרצה. ורק אסור לנו לגעת בקערה הגדולה הזו."
"בוודאי שלא ניגע בה" ענתה האישה "למה לנו לעשות זאת? יחד עם זאת באמת מעניין מה יש שם בפנים."

ימים רבים החיים של שורף פחם-עץ עברו כמו בחלום. המיטות שלהם היו נוחות עד

שקשה היה לקום מהם בבוקר. בגדיהם היו כה יפים שחבל היה להוריד אותם בערב. האוכל היה טעים עד שקשה היה לעזוב אותו ולקום מהשולחן. ומחוץ לארמון היה גן מלא פרחים, עצי פרי, וציפורי שיר, ואם רצו לטייל, חיכתה הלהם מרכבה זהובה, צבועה עם ורדים ומרופדת עם בדי קטיפה.

לפעמים המלך ביקר אצלם ושמח לראות שהאיש נעשה בריא ומשמין מיום ליום. אך כשהביט על האישה, עיניו קיבלו מבט "ידעתי זאת" למרות שאורחיו לא הרגישו בכך כלל.
"למה את שקטה כל כך?" שאל פעם הבעל את אישתו, ששתקה במשך כל הארוחה "לפני זמן לא רב קשקשת כל היום ועכשיו כמעט שכחתי את צליל קולך."
"זה כלום, פשוט אין לי חשק לדבר" אמרה ואחרי רגע הוסיפה "לא מענין אותך בכלל מה יש שם בתוך הקערה הגדולה?"
"לא, לא מענין אותי בכלל" ענה האיש "זה לא ענינינו" והשיחה נפסקה שוב. עם הזמן האישה דיברה פחות ופחות ונראתה כל כך רע שבעלה התחיל ממש לדאוג לה. אפילו האוכל הטוב לא שמח אותה יותר והיא אכלה רק מעט. "אישתי היקרה" אמר בסוף הבעל "את חייבת לאכול משהו. מה קורה לך? אם תמשיכי כך את עלולה לחלות ולמות."
"אני מעדיפה למות מאשר לא לדעת מה יש שם בתוך הקערה הזו" התפרצה האישה בכוח כזה שבעלה נבהל ממש.
"זהו זה?" קרא "את מענה את עצמך בגלל כך? הרי את יודעת שהמלך יגרש אותנו מהארמון וישלח אותנו למוות מרעב."
"הו לא, הוא לא יעשה זאת. המלך טוב-לב מדי. בוודאי לא התכוון לדבר פעוט כזה! וחוץ מזה אין צורך להוריד את המכסה. רק להרים קצת כדי שאוכל להציץ פנימה. ואנו לבדנו כאן. איש לא ידע."
הבעל התלבט. באמת זה נראה "דבר פעוט" ואם זה יעשה את אישתו מאושרת אולי כדאי לקחת סיכון. הוא לקח את ידית המכסה

והרים אותו באיטיות ובזהירות והיא הציצה פנימה. אך פתאום נתנה צעקה גדולה, כי עכבר קטן קפץ מהקערה וכמעט פגע בעינה. הוא התחיל לרוץ סביב, סביב בחדר והם שניהם רצו אחריו, כשהם הופכים כסאות וחפצים ומנסים לתפוס ולהחזיר אותו לקערה. באמצע המהומה נפתחה הדלת והעכבר רץ ישר בין רגליו של המלך. תוך רגע הבעל ואישתו הסתתרו תחת השולחן והחדר נראה ריק לגמרי.
"אתם יכולים לצאת משם" אמר המלך "ותשמעו מה יש לי לומר."
"אני יודע מה תגיד" ענה שורף פחם-עץ בראש רכון "העכבר ברח."
"חיילים יקחו אתכם חזרה לבקתה שלכם" אמר המלך "אישתך מחזיקה מפתח בכיס."

"כמה שהם היו טיפשים " קראו הנכדים של שורף פחם-עץ כששמעו את הסיפור "אילו רק לנו הייתה הזדמנות כזו! לעולם לא היינו רוצים לדעת מה יש בקערה!"